

Adolf Križnar, kolesar 80-letnik iz Žirov

» Kolesarski maraton Franjo sem izpustil le trikrat. Sem pa zelo tekmovalni tip – že zdaj se psihično pripravljam, kako bom prišel do čim boljšega rezultata. Veste, še pred tremi leti (2008) sem na Franji iz Ljubljane v Ljubljano prepeljal pod štirimi urami. Nad tisoč kolesarjev je bilo za mano, čeprav sem bil med najstarejšimi. K športu me žene druženje, izboljšanje kondicijske pripravljenosti. Upam, da si s športom podaljšujem življenje in da sem pri teh letih lahko aktiven in učinkovit.

Osemkrat sem dirkal na svetovnem prvenstvu, in sicer nad 70 let. Moj najboljši rezultat je bil osmo mesto, dvakrat sem bil 16. Čeprav sem kondicijsko dober kolesar, nisem bil vajen bivših profesionalcev. Še kilometer pred ciljem sem bil na drugem mestu, nato pa so konkurenti začeli sprint in le po 500 metrih sem pristal na 42. mestu. Imam ogromno priznanj tako s področja dela kot s področja športa. Na sezono napravim okrog osem tisoč kilometrov. Na kolo grem skoraj vsak dan, izmikam se slabemu vremenu, pozimi pa kolesarim v sobi – redno uro ali dve dnevno. Tik pred koncem vojne, aprila 1945, ko sem bil star 14 let, so v Poljanski dolini pobili pet partizanov. Terenke so jih šle pogledat in ugotovile, da eden premika noge. V evforiji vračanja nemških in slovenskih vojakov proti Avstriji in naprej si tega partizana nihče ni upal vzeti v hišo. Fanta je bilo treba spraviti v bolnišnico. Najeli smo konja in ga odpeljali proti Franji. To je bila težka noč, tudi zaradi snežnih plazov, ki so bili na severni strani Blegoša. Ko smo pripeljali ranjenca v vas Novake – tedaj še nismo vedeli, da je Franja v bližini –, se je končno našel nekdo, ki nam je ukazal, naj ga odložimo v gozdu na tla in zapustimo kraj, ker nihče ni smel vedeti, kje je bolnišnica. Šele ko smo se umaknili, so ga spravili v bolnišnico.

Dandanes sem edini, ki vozim maraton Franja, obenem pa sem tja peljal tudi ranjenca!

Še posebej na podeželju ni bilo priložnosti, da bi se ukvarjali s športom. Z njim sem se začel ukvarjati, ko sem vanj uvajal svoje otroke, sam pa sem bil zanj v mladosti oropan. Vendar mi ni žal. Zdaj imam svoj tempo življenja, s katerim sem zadovoljen«.

To je športna zgodba Adolfa Križnarja, upokojenega čevljarja žirovske Alpine, danes pa aktivnega športnika.

Lojze Grčman